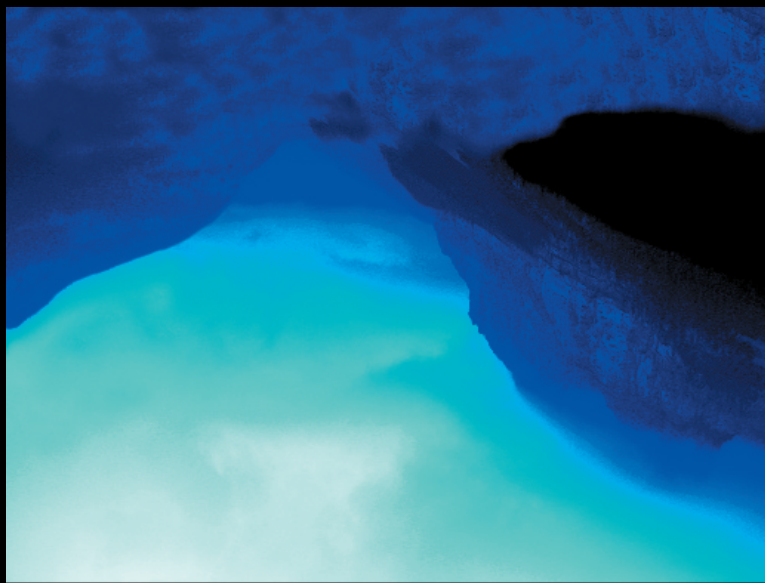

TEUVO VIRÉN

FLAC 1

ODERIAANIT
CAL LAZEIT
TUHON PARTAALLA

FLAC 1

ODERIAANIT

CAL'LAZEIT

TUHON PARTAALLA

Esipuhe

Joskus epähuomiossa sanotut sanat saavat paljon hyvää aikaan. Joku kaipaa jotain uutta teknistä vempelettä, ja joku toinen keksii sellaisen. Joku haluaisi auttaa nälkää näkeviä, ja joku toinen keksii tavan välittää annettu apu perille. Harvinaisesta sairaudesta kärsivä valittaa kovaan ääneen baarissa kavereilleen, ettei hänelle ja muutamalle muulle kehitetä tehokasta ja halpaa hoitoa. Viereisessä pöydässä istujista yksi on jonkin lääketehdaan hyväsydäminen toimitusjohtaja, joka päättää tulevista tappioista huolimatta aloittaa kyseisen lääkkeen kehittelyn. Uskoiko joku oikeasti tuon viimeisen esimerkin?

Useimmiten satunnainen kommentti ei saa mitään hyvää aikaan, eikä niin käynyt tälläkään kertaa Reijan aukaistua suunsa väärässä paikassa. *Flac 1* sisältää tarinat *Oderiaanit*, *Cal'lazeit* ja *Tuhon partaalla*. Ne muodostavat yhtenäisen kokonaisuuden, vaikkakin jokainen niistä toimii myös muista erillään. Kirjassa *Flac 2* on Flacin historiaan kuuluva neljäs osa *Taantuma*. Nämä neljä teosta on kirjoitettu jälkikäteen taustaksi varsinaisesti koko saagan aloittavalle *Trah-Al-De-Buanille*, jota seuraavat *Sota*, *Throxar*, *Amaca*, *Tekoäly* ja *Amacan paluu*. Tällä hetkellä kesken oleva *Calriaanit* saattaa valmistua joskus ja mahdollisesti lisääkin on tulossa.

Budjettipoliittisista syistä kirjojen teettäminen omakustanteina on hidasta. Lisäviivästyistä aiheuttavat väärä fontti ja siitä aiheutuvat painotekniset ongelmat yhdessä nämä sepus-tukset räpeltäneen henkilön kyvyttömyydellä tehdä kerralla edes oman seulan läpäisevää tekstiä. Kirjoissa on varmasti paljon asioita, jotka eivät läpäise alkeellisintakaan tieteellistä tarkastelua. Oletettavasti myös oikeinkirjoitusvirheille naurajat saavat paljon iloa näistä opuksista.

Kaiken kaikkiaan kirjoitin nämä mestarittomuusteokseni lähinnä itselleni. Halusin tietää, pystyisinkö raapustamaan sata sivua tekstiä, jossa olisi edes jonkinlainen juoni. Tässäkin kirjassa on enemmän kuin tavoitteeni verran pituutta, joten onnistumiseni(?) ei liene näitä sivuja lukevalle enää mikään yllätys.

Ensimmäinen kirjoittamani tarina *Trah-Al-De-Buan* oli raapustettu kasaan ilman minkäänlaista etukäteisjuonta. Tiesin

vain alkutilanteen ja lopun, ja kaikki väliin tuleva piti säveltää sitä kirjoittaessani. Toisessa teoksessa *Sota* kehittelin jonkinlaisen tarinarungon puolesta välistä alkaen ja loppuissa oli alustava horinakehikko alusta asti. Yhdessäkään niistä en täysin noudattanut alkukehitelemääni vaan lisäilin, poistin ja muutin asioita kesken kaiken. Lopputuloksesta eroja eri tapojen välillä ei kuitenkaan huomaa. Sonta, paska ja lanta ovat eri nimistä huolimatta samaa ainetta, ja sitä riittää jäljiltäni vähintään kahden tuhannen sivun edestä.

Haluaisin toivottaa sinulle hyviä hetkiä laatukirjan parissa, mutta se olisi lievää suurempaa liioittelua – paitsi tietenkin siinä tapauksessa, että vaihdat käsiisi jonkun oikean kirjailijan teoksen pöytälaatikkopainajaisen sijasta. Tämän tekstin suurin ansio lienee mielikuvituksesi kehittäminen. Voit esimerkiksi pohtia syitä, miksi sinua rangaistaan tällä teoksella. Sen jälkeen voit käyttää luovuuttasi ja keksiä erilaisia tapoja hävittää käsissäsi oleva ajantuhlari. Sitten, jos satut tuntemaan kirjoittajan henkilökohtaisesti, voitkin miettiä, satuitko kenties aukaisemaan suusi väärään aikaan väärässä paikassa väärällä tavalla.

Teuvo Virén
4.4.2016

© 2016 Teuvo Virén

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-330-369-0

FLAC 1

ODERIAANIT

Henkilöt:

Clutheriinit:

CluthA, clutheriinien kotiplaneetta
Acana Fouc, Krotwan lääkäri
CluthB, clutheriinien kotiplaneetta
Fidraz Gernos, Krotwan apulaiskapteeni
Gedel Dres, Hudlan Dresin lapsi
Hudlan Dres, Krotwan kapteeni
Krotwa, clutheriinien kaukotutkimusalus
Zira Mahlopan, Krotwan kontaktoija

Flacellaanit:

Cstarp-Ruik, F-823, tutkimusasema Flacin lähellä
Celmar Vacalai, Drailanan ja Vermalin poika
Deuli Barmal, asemakorjaaja
Drailana Vacalai, staasikammiotutkija, Vermalin puoliso
Dricia Vacalai, Drailanan ja Vermalin tytär
Enril Orpa-Cutama, ÄEE:n tutkija
Flacin neuvosto, planeetan korkein päättävä elin
F-823, Cstarp-Ruik, tutkimusasema Flacin lähellä
Holophel, entinen maa, nykyinen itsehallintoalue
Juk Chalal, staasikammioiden päätutkija
Kgrzitcgal, entinen valtio, nykyiset itsehallintoalueet
Ladama Dwala, ÄEEn johtaja
Marna Lacey, lentäjä
Varcoy, laivaston lippualus
Vermal Vacalai, moottorikehittäjä, Drailanan puoliso
ÄEE, Älyllisen Elämän Etsintäkeskus

Oderiaanit:

Brazat, oderiaanien 3. hyökkäyslaivaston komentoalus
Bvu, oderiaanien taistelualus
Eblen Lndrak, 1. laivaston komentaja
Faen Karpak, Valtias
Golbarna Praxil, 2. hyökkäyslaivaston komentaja
Jandor Czarliz, 2. laivaston komentoaluksen kapteeni
Kelpem Vurdoi, 2. hyökkäyslaivaston komentoalus

Tadnak Breel'w, 1. laivaston Ylin Oikeellisuuden Vartija
Tran-Tran Calas, Bvun kapteeni
Yirt Macalam, 3. hyökkäyslaivaston komentaja

Muuta:

Cal'lazeit, vihamielinen rotu

Gi'vriaanit, cal'lazeiden voittama rotu

Hoilaja, yhdeksän hoilottajan yhteenliittymä Flacilla

Hoilottaja, pieni eläin, lisääntyy ryhmänä Flacilla

Marnaalipommi, oderiaanien bunkkeripommi

Monderumin kaivokset, oderiaanien avaruudessa

Pätkäsädelaitteisto, flacellaanien avaruudentutkimusväline

Rildium, clutheriinien käyttämä suojamateriaali

Uniohjuri, oderiaanien laite, joka suuntaa käyttäjänsä unen toivottuun kohteeseen

Viestikiihdytin, nostaa lähtevän sanoman nopeutta

– Syömään!

Tyttö huokaisi ja vilkaisi vielä kerran tähtien seassa pienenä pisteenä kimaltelevaa avaruus-alusta. Hipaisu hänen sylissä pitämäänsä, katolla sijaitsevan havaitsimen kaukokäyttölaitteistoon poisti aluksen ja tähtitaivaan huoneen katosta. Katon ja seinät ontolta puolipallolta näyttämään saanut optinen illuusio katosi. Jossain välissä taivas oli ehtinyt harmaantua ja pilmeikkyyks hämähärytti huonetta hieman aiempaan verrattuna. Tytöltä pääsi hiljainen kiherrys. Äidin mielestä pilmeikkäs ei ollut sana, mutta Driciasta se kuvaili varsin hyvin tietuustyypistä keliä. Joskus, niin kuin nyt, taivaalla oli ilmeikkäitä pilviä. Osa niistä hymyili, osa irvisti ja loput möllöttivät muuten vain.

Drician toivomuksesta hänen huoneessaan ei ollut yhtään erillistä valopistettä, vaan tarvittavan hajavalon tuotti tällä hetkellä koko katto. Vielä viime viikolla valoa oli tullut seinistä ja lattiasta, mutta tyttö oli halunnut vaihtelua ja päätenyt kattovalaistukseen. Puoli vuotta sitten hänellä oli ollut lattiavalistus, ja seinillä oli ollut kolmiulotteisia kuvia milloin mistäkin ympäristöstä. Dricia muisti vieläkin tunnelman, minkä kattoon heijastetun tähtitaivaan poikki kulkeneet pilvet olivat luoneet äänentoistolaitteiston kerratessa hänen aiemmin tallentamiaan läheisen metsän öisiä ääniä. Tästä nimenomaisesta äänimaisemasta hän oli joutunut vanhempinsa vaatimuksesta poistamaan osia myöhemmin kyseisenä yönä puhjenneen rajuilman takia.

Hänen veljensä oli kylläkin ihastunut yöllä taloa sisältä ravisuttaneisiin salamiin, mutta jostain syystä uniltaan heränneet Drailana ja Vermal eivät olleet jakaneet samaa iloista mielialaa lastensa kanssa. Ennen äkämystyneiden vanhempinsa menoa takaisin nukkumaan Dricia oli saanut vaihtoehtoikseen joko poistaa kaikki mahdolliset salamien äänet ja säätää ohjelma hiljemmalle tai lopettaa laitteiston käyttö kokonaan.

Rappusten yläpäässä tyttö epäröi hetken. Sitten hän painoi yhtä seinässä olevista napeista, odotti merkkivalon syttymistä,

otti vauhtia ja hyppäsi alakertaan vievään, liukumäeksi muuttuneeseen portaikkoon.

– Dricia. Sinulle on sanottu tuosta ennenkin.

Tyttö tiesi selviävänsä isänsä toruista esittämällä katuvaan. Yhä lattialla istuvan Drician ryhti lysähti, ja hänen päänsä kallistui eteenpäin. Vermal tiesi tyttärensä näyttelevän, mutta hänellä ei ollut sydäntä nuhdella tätä.

– Koska äitinne joutui lähtemään töihin pariiksi tunniksi, pääsette nauttimaan luomastani herkullisesta iltapalasta, mies ilmoitti sekä Drailanaa katseellaan hakevalle tytölle että pöydässä jo istuvalle Celmarille.

– Mitäköhän tuo mahtaa olla? Dricia tiedusteli noustuaan seisomaan ja katsoi epäluuloisesti valmiiksi lautaselleen läiskäistyä, varsin epämääräisen näköistä annosta.

– Ei kai meidän todella ole tarkoitus syödä tuota? Celmar säesti siskoaan.

– Se näyttää aivan joltain kuolleelta elukalta. Haiseekin siltä, poika jatkoi nuuhkaistuaan ruokaa.

– Sitä paitsi se on liian kovaa, eikä sitä voi syödä ilman sahaa.

– Toisitko isä vasaran ja taltan?

– Minkäköhän takia?

– Äiti tuskin haluaa minun katkaisevan hampaitani tuohon, Dricia selitti ja työnsi samalla lautastaan veljeään kohti. Tämä nosti kätensä pöydälle, ojensi sen suoraksi ja yritti pitää tyrkytetyn ruokaläjän kaukana itsestään. Vermal ei ehtinyt sanoa mitään, kun toisesta huoneesta kuului hänen viestimensä tuttu hälytysääni.

– Syökää, hän kehotti lapsiaan lähtiessään vastaamaan.

– Myönnän, ettei se näytä hienolta, mutta se maistuu hyvälle ja on terveellistä.

– Söitkö itse?

– En minä sentään niin hullu ole, Vermal hönkäisi huvittuneena keittiön ovelta kysymyksen esittäneelle Dricialle. Hänen takanaan lapset katsoivat ensin toisiaan ja sitten ruokaansa. Molemmat odottivat toisen aloittavan.

– Vermal.

- Et sitten vieläkään ole laittanut minulle mitään erikoistun-
nistetta?
- En ole ehtinyt.
- Aha. Eihän uusi viestimesi ole ollutkaan sinulla vasta kuin
pari kuukautta.
- Talon isäntä ei vaivautunut kommentoimaan vaimonsa pistoa.
- Tein ajan kuluksi lapsille iltapalan, koska ajattelin sinulla
menevän vielä jonkin aikaa.
- Käytithän valmisruokia? Drailana kysyi pienen hiljaisuuden
jälkeen.
- En. Tein heille ravitsevan ja terveellisen aterian ihan omin
käsini niiden lämmitystä vailla olevien moskien sijasta.
- Hirveätä!
- Ei se nyt niin kamalaa ollut, kultaseni. Itse asiassa se oli ihan
kivaa.
- En minä sinun kohtaloasi voivotellut vaan lapsien. Sinulla on
paljon hyviä puolia, Verm, mutta ruuanlaittotaitosi ei ole yksi
niistä.
- Tuo oli aika rumasti sanottu, mies torui.
- Vielä kauheampaa oli pakottaa lapset syömään mitä lie val-
mistitkin, nainen naurahti.
- Mitä yritit tehdä?
- Sen saman ruuan, mitä sinulla oli tarkoitus tarjota vieraille
parin viikon päästä.
- Ei meillä ollut kaikkia tarpeita siihen! nainen puuskahti häm-
mästyksen kuuluessa selvästi hänen äänestään.
- Etkö muistanut, että puuttuvat ainekset oli tarkoitus ostaa
seuraavalla kauppakäynnillä? Miten yleensä pystyit tekemään
sen ruuan ilman kaikkia tarvikkeita?
- Korvasin puuttuvat kaapista löytyneillä tuotteilla, mies tokai-
si selvästi ylpeänä saavutuksestaan.
- Sattuuko sinuun, vai miksi voihkit?
- Mitä mieltä lapset olivat ruuastasi? nainen tiedusteli toivot-
tuaan miehensä aiheuttamasta järkytyksestä.
- En tiedä, Vermal joutui myöntämään.
- Odota hetki.

Mies käveli keittiön ovelle. Pääruuat oli näköjään syöty, ja lapset olivat jo ehtineet kaivaa kaapista itselleen jälkiruokaa.

– Miltä maistui?

– Hyvältä, kai, Dricia sanoi hieman empien ja katsoi merkitsevästi veljeään, joka nyökytteli vihjeen tajuttuaan innokkaasti päätään.

– Siinä kuulit, Draï. Pääruoat katosivat nopeasti, ja nyt molemmat popsivat jälkkäriä. Mitä sanoit?

– En mitään tärkeätä, lapsiaan säälivä nainen vastasi.

– Ajattelin vain ääneen. Pääsen kohta lähtemään ja tuon tullessani jotain pientä purtavaa naperoille. Lähetä lapset iltatoimille tavalliseen aikaan. Älä päästä heitä enää ulos, siellä on lähes parikymmentä astetta pakkasta.

– Haluatteko että teen huomennakin samaa ruokaa?

Ellei puhelun loputtua lastensa luokse palannut Vermal olisi tiennyt paremmin, hän olisi kuvitellut näkevänsä pelkoa näiden silmissä.

– Ei tarvitse, Celmar tokaisi nopeasti.

– Sitä kannattaa säästää erikoistilaisuuksiin, Dricia kannatti innokasti veljensä ehdotusta.

– Sopii. Päätetään joskus yhdessä, milloin teen sitä uudestaan. Olinkin varma siitä, että se häviää suihinne nopeasti. Syökää jälkiruokanne loppuun ja hoitakaa sitten iltatoimenne. Äitinne lähtee kohta töistä ja tulee suoraan kotiin.

– Huomasiko hän?

– Tuskin, Dricia vastasi veljensä kysymykseen sen jälkeen, kun oli varmistanut heidän isänsä todella menneen olohuoneeseen katsomaan uutisia.

– Nopeasti, anna lautasesi tänne.

Tyttö kurottautui ottamaan Celmarin lähemmäs potkaiseman, pöydän jalan takana piilossa olleen annoksen lattialta ja käveli sen sekä oman ruokansa kanssa hävittimen luokse. Vetäistyään sitä suojaavan luukun auki hän työnsi lautaset sisältöineen laitteeseen. Käynnistinnapin painallus sai aikaan muutaman sekunnin kestäneen vaimean hurinan.

– Isä oli oikeassa ainakin yhdessä asiassa, tyttö tirskahti veljelleen äänen lakattua.

– Missä?

– Siinä että ruoka tosiaan katosi nopeasti.

Lapset menivät yllättävän kiltisti nukkumaan, Drailana ajatteli myöhemmin. Tavallinen nukkumista vastustava narina oli loppunut kuin seinään hänen pohdittuaan ääneen, kannattaisiko Vermin kokata lapsille lisäiltapala. Oli ollut suorastaan hämmästyttävää nähdä, miten pian Dricia ja Celmar olivat muuttuneet uneliaiksi ja siirtyneet kitsemättä huoneisiinsa.

Puolisen tuntia myöhemmin nainen tasapainoili leipäjono käsivartensa päällä olohuoneeseen. Samassa kädessä hänellä oli lasi juotavaa ja toisessa muutama liuska paperia. Vermal lopetti lukemisensa ja vilkaisi merkitsevästi vaimoaan.

– Ahmatti.

Drailana jätti toisen kommentin omaan arvoonsa ja asetteli tuomisensa pöydälle.

– Noidenko liuskojenko takia sinun piti lähteä vielä työpaikalle?

– Juuri näiden.

– Ovatko ne avaruusinstituutin erittäin salaisia suunnitelmia, vai saatto kertoa, mitä niissä on?

– Ei näissä ole kuin uusimman staasikammioprototyypin koe-käytön tuloksia. Teknistä dataa, koehenkilöiden kokemuksia kammioiden käytöstä ja heidän lääkirintarkastuksensa yhteenvedot.

– Siis joku on jo kokeillut niitä? Vermal ihmetteli.

– Olin koko ajan kuvitellut, että säiliöt olisivat vielä suunnittelu- ja komponenttitestausvaiheessa.

– Viimeisen parin kuukauden kuluessa staasilaitteiden kehitys on edistynyt huomattavasti, Drailana selitti huonosti salatun yllpeyden kuulussa hänen äänestään.

– Onnistuimme päätutkija Juk Chalatin kanssa radikaalisti vähentämään kammiossa tarvittavien osien määrää ja samalla sen vikaherkkyttä. Luulisin.

– Tarkoitat?

Nainen huokaisi.

– Minusta testejä pitäisi jatkaa, ja niitä olisi tehtävä paljon nykyistä laajemmassa mittakaavassa. Se mikä onnistuu simulaati-

ossa, ei välttämättä toimi todellisuudessa, olkoot tiedoimet miten kehittyneitä tahansa. Ikävä kyllä laitoksen johto uskoo lähes kritiikittömästi virtuaalitestaamiseen. Lisäksi staasikammi-
on koko ajan kohoavat kehityskustannukset ovat saaneet jotkut meihin jo aiemmin nuivasti suhtautuneista hallituksen jäsenistä ja kansanedustajista vaatimaan entistä kovemmin koko ohjelman lopettamista.

– Miten ne typerykset kuvittelevat avaruustutkimusohjelman edistyvän, ellei kammioita saada käyttökelpoisiksi? Ilman niitä emme pääse tutkimaan edes oman aurinkokuntamme ulommissa planeettoja! mies puuskahti.

– Heille riittää, että tulevat valituksi uudestaan hyväpalkkaiseen toimeen, Drailana rauhoitteli miestänsä.

– Lähes kaikkien näiden henkilöiden takana on ryhmiä, joiden mielestä avaruustutkimus on täysin hukkaan heitettyä rahaa. Kun siihen lisätään kiihkouskovaiset, joiden mielestä meidät on tehty Jumalan kuvaksi ja siksi ainoiksi kehittyneiksi olennoiksi, soppa on valmis. Niille ääliöille on aivan turha yrittää selittää, ettei Flac välttämättä ole ainut planeetta, jolla esiintyy vähänkään korkeampaa elämää. Heidän mielestään lähiplaneetoilta ja joistain kuista löydetyt elävät bakteerit ja erilaiset fossiloituneet todisteet elämästä ovat aina väärennöksiä tai sitten saatuja tuloksia on tulkittu tahallaan väärin.

– Luulin hallituksessa olevan järkevempiä tyyppisiä, tympiintyneeltä näyttävä Vermaal tokaisi.

– Tiesin kyllä osan kansanedustajista tulleen valituksi rahalla eikä asiantuntemuksensa perusteella, mutta oletin silti, että hallituksessa olisivat kyvykkäimmät sukupuolesta riippumatta.

– Ainahan huonoja ministereitä on ollut. Avainasemiin nime-
tään tietysti parhaat, mutta vähemmän tärkeissä asemissa huomioidaan erilaisia poliittisia ryhmiä. Hei? Drailana älähti kesken selityksensä.

– Tee omat leipäsi äläkä varasta minun!

– Oli pakko, Vermaal puolustautui suu täynnä.

– Poliitikasta puhuminen saa minulle aina pahan maun suuhun.

Myöhemmin samana iltana, kun lapset olivat jo nukku-
massa, Drailana sivusi vielä heidän aiemmin käymäänsä kes-
kustelua.

– Onko avaruusaluusten moottoreiden kehittämisessä tapahtunut tai odotettavissa jotain kehitystä?

– Ei. Minusta ja monesta muustakin ryhmässämme olemme umpikujassa. En usko, että keksimme mitään, millä voisimme nostaa moottoreiden nopeutta huomattavasti. Pieniä parannuk-
sia on jo tehty, ja joitain on suunnitteilla, mutta yhdessäkään ne eivät ennusteidemme mukaan nosta nopeutta kuin prosentilla tai parilla.

– Eli valonnopeuden saavuttaminen sen ylittämisestä puhumat-
takaan on yhä pelkkää haaveilua?

– Siltä se ikävä kyllä näyttää, ellemmekä aivan uudentyypp-
pistä moottoria. Tällä hetkellä nopein valmistettu prototyyppi
kykenee teoreettisesti vasta vähän yli kymmeneen prosenttiin
valon nopeudesta. Testilento on suunnitteilla, mutta itse kokee-
seen kuluu vielä vähintään vuosi. Tieteiskirjallisuudessa usko-
mattomat välimatkat sujuvat käsittämättömän nopeasti, mutta
tosielämässä emme pääse edes tutkimaan aurinkokuntamme
reunoja. Nopeimmillaankin edestakainen matka sinne ja takai-
sin veisi käytännössä lentäjien koko koulutuksenjälkeisen elä-
män. Se pulma ratkeaisi staasikammioilla.

– Vain osittain. Tilalle tulee ongelmia siitä, että täällä olevat
vanhenevat ja staasissa aika pysähtyy.

– Tuohon ei ole ratkaisua, Vermal joutui myöntämään.

– Yksikään perheellinen matkalle haluava tuskin tulee saamaan
lähtölupaa edes kammioiden toimiessa halutulla tavalla. Voisi
helposti käydä niin, että matkalle lähteneet vanhemmat olisivat
palatessaan paljon nuorempia kuin heidän tänne jääneet lapsen-
sa. Pahimmassa tapauksessa jopa lähtijöiden lapsenlapset olisi-
vat iäkkäämpiä kuin heidän omat isovanhempansa.

– Lähtisitkö itse vuosia kestäväälle matkalle, jos sinulla ei olisi
perhettä ja saisit sopivan koulutuksen tehtävään?

– Ehkä. En tiedä. Luonteenlaatuni saattaisi sopia valitsijoille,
mutta ajatus lähes koko elämästä jossain pienessä aluksessa sa-

mojen henkilöiden kanssa ei oikein innosta. Edes staasissa. Entä itse?

– Tuskin, nainen hymähti.

– Mennäänkö nukkumaan? Aamulla kakarat kuitenkin herättävät meidät aikaisin.

– Se lienee jonkinlainen kosto. Mehän karkotamme heidät peideistään kouluun arkipäivisin, Vermal päätteli.

– Auttaisikohan jonkinlaisen lukon hankkiminen makuuhuoneemme oveen?

– Siinähan on sellainen?

– Tarkoitin uutta. Sellaista, mitä ei ole tungettu täyteen ties mitä möhnää, Drailana selitti.

– Eipä uusikaan lukko taitaisi pitää sitä meteliä oven toisella puolella. Parempi kai uhkailla heitä jonkin edun menettämislä, jos he herättävät meidät ennen yhdeksää.

– Kymmentä. Haluaisin edes viikonloppuna nukkua pidempään.

Kaksikymmentäkahdeksan vuotta aiemmin Enril Orpa-Cutama oli ollut nuori ja innokas tutkijanalku, joka oli aina tullut reilusti ennen työaikansa alkua paikalle. Päivät olivat venyneet pitkiksi, ja hän oli usein lähtenyt kotiinsa vasta myöhään illalla. Kymmenkunta vuotta myöhemmin suurin innokkuus oli jäänyt taakse, ja kaksikymmentä vuotta myöhemmin aika, jolloin Enrilia oli sanottu nuoreksi, oli sekin jäänyt historiaan.

Työaikakin oli vuosien kuluessa muuttunut. Nykyisin hän tuli, jos päätti käyttää omaa kulkuneuvoaan, jatkuvasti myöhässä ja lähti aina ajoissa. Nuoret antaumukselliset tutkijat olivat ohittaneet hänet monesti työpaikan hierarkiassa, eikä hän ollut enää pitkään aikaan haaveillut ylennyksestä. Ensimmäisten vuosien kunnianhimo oli vaihtunut eläkepäivien odotteluun ja työpäiviin, joiden aikana kiire oli kirosana ja laiskottelu lahjakkuutta.

Enril Orpa-Cutamalla ei töihin lähtiessään ollut mitään mahdollisuutta tietää, että tavallinen, tylsä talvinen maanantai tulisi olemaan päivä, jolloin hänen nimensä jäisi pysyvästi Flacin historiaan. Yhä jatkuvaa talvea itsekseen noituva tutkija laskeutui rappuset, avasi ulko-oven ja otti ensimmäiset askelensa vastasataneella lumella. Ilma oli paljon lämpimämpi kuin pari päivää aiemmin, jolloin pakkasta oli ollut parikymmentä astetta. Viisi astetta miinusta oli oikeastaan aika hyvä talvikeli, mies pohdiskeli tarpoessaan eteenpäin. Ainakin se oli parempi kuin talven kylmin keli, joka oli ollut lähes neljäkymmentä astetta pakkasen puolella.

Yksi kaupungin kohtalaisen hyvin toimivan julkisen liikenteen pysäkeistä sijaitsi melko lähellä Orpa-Cutaman taloa. Tutkija vilkaksi joukkoliituria odottavia, talvivarusteisiinsa pukeutuneita hahmoja ja harppoi ripein askelin heidän ohitseen kohentaen samalla asuaan. Suunnilleen sadan metrin päässä olevalla parkkipaikalla häntä odotti työpaikan järjestämä kuljetus. Oli odottanut jo ainakin vartin, jos sen kuski oli tapansa mukaan tullut oikeaan aikaan paikalle.

FLAC 1

Kaikki tietävät, mitä tapahtui kauan sitten kaukaisessa galaksissa. Harva kuitenkin tietää, mitä vielä kauempana tapahtui, lähempänä nykyaikaa.

Flacellaanit ovat päässeet avaruuteen, mutta ilman ylivalonnopeuteen kykeneviä moottoreita he ovat jumissa omassa aurinkokunnassaan. Lähin asutuskelpoinen planeetta sijaitsee kahdenkymmenen kuuden valovuoden päässä, samaan aikaan sekä houkuttelevan lähellä että niin kaukana. Staasiteknologian kehittyminen näyttäisi mahdollistavan uudisasukkaiden lähettämisen sinne lähitulevaisuudessa. Sitä ennen kohde pitäisi kuitenkin tutkia taudinaiheuttajien ja mahdollisen esiavaruudellisen sivilisaation varalta.

Älyllisen Elämän Etsintäkeskuksen motivaationsa hukanneen ja eläkepäiviään odottelevan tutkijan havaitsema vieras lähetys lopettaa iänikuisen väittelyn jonkin toisen älyllisen lajin olemassaolosta. Tarkoituksella Flacille suunnattu sanoma ei kuitenkaan tule kiinnostuksen kohteensa olevalta planeetalta.

